

ГУЛИН Петро Анатолійович (24. 06. 1942, с. Соколівка Крижопіл. р-ну Вінн. обл.) — живописець, графік і монументаліст. Чоловік [Н. Кирилової](#), батько [Н. Гулина](#). Член НСХУ (1977). Закін. Львів. училище прикладного та декоративного мистецтва (1968; викл. [В. Патик](#)). Працював у Терноп. (1968–79), Закарп. (1979–99) худож. фондах України. Відтоді — на творчій

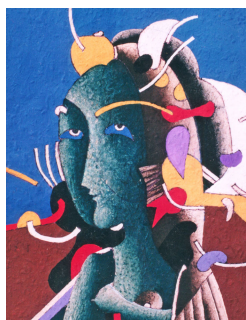
роботі. Учасник обл., всеукр., всесоюз., міжнар. мистецьких виставок від 1969. Персон. — у Москві (1976), Ужгороді (1981, 1992), Луцьку (1981), Варшаві та Катовіце (Польща, 1982), Празі, Братиславі, Карлових Варах, Кошиці (усі — 1983–84), Львові (1987, 1992), Києві (1992), Братиславі (1994), Празі, Гуменному, Свиднику (усі — 1996). Осн. роботи — у галузях станк. і монум. живопису, книжк. графіки. Творчість базується на різномір. імпульсах мист. авангарду 20 ст. В основі полотен — прагнення заглибитися у фольклор. пласт нац. культури, прадавні корені нар. уявлень про землю, всесвіт, життя і смерть, правду, добро, красу. Окремі полотна зберігаються у Закарп. ХМ.

Основні твори

іл. до кн. — «Стояла собі хатка» Н. Забіли (1979), «Словацькі народні казки» (1982; 1990; усі — Київ); «Сільські музики» (1970), «Народні забави Закарпаття» (1985); цикли — «Еміграція», «Покутяни» (обидва — 1990), «Очікування птахів» (1993), «Чекання печалі» (1994), «Передчуття» (1996); «Супроти вітру», «Еміграція в нікуди», «Янголи нас лишили» (усі — 1994), «Самий час» (1995), «Це — Ти і Я» (1996), «Пізнання сутності» (1999).

[Г. С. Островський](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Гулин Петро Анатолійович / Г. С. Островський // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-24597>

2001–2026 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).